

2. Om ett sådant motorfordon i en medlemsstat blir föremål för en liknande skatt, det vill säga en utsläppsskatt (med samma principiella innehåll och samma räckvidd, alltså syftande till miljöhänsyn enligt de principer och mål som anges i artikel 174 EG och följande artiklar) vid den första registreringen i en annan medlemsstat, är det då möjligt att införa en sådan utsläppsskatt — med sådana syften som anges i artikel 174 EG och följande artiklar — även om fordonet redan tidigare blivit föremål för en utsläppsskatt i en annan medlemsstat?

3. Kan det slutligen, i det motsatta fallet då ett sådant motorfordon inte har blivit föremål för utsläppsskatt i en annan medlemsstat (antingen för att det inte finns någon sådan skatt eller av någon annan orsak) men en utsläppsskatt tas ut när fordonet senare registreras för första gången i en annan medlemsstat, exempelvis Rumänien, anses att tullunionens principer eller förbudet mot indirekt nationellt skydd enligt artiklarna 23 EG, 25 EG och 90 EG har åsidosatts?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hof Van Cassatie van Belgie (Belgien) den 17 mars 2010 — Greenstar-Kanzai Europe NV mot Jean Hustin och Jo Goossens

(Mål C-140/10)

(2010/C 161/27)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof Van Cassatie van Belgie (Belgien)

Part(er) i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Greenstar-Kanzai Europe NV

Svarande: Jean Hustin och Jo Goossens

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 94 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994⁽¹⁾ om gemenskapens växtförädlarrätt, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 873/2004⁽²⁾ av den 29 april 2004, jämförd med artiklarna 11.1, 13.1–13.3, 16, 27 och 104 i nämnda förordning nr 2100/94 tolkas så att rättsinnehavaren eller licensinnehavaren kan väcka talan om intrång mot den person som utför åtgärder avseende material som en licensinnehavare har sålt eller avstått till

denne, om de restriktioner vid försäljning av materialet som fastställts i licensavtalet mellan licensinnehavaren och innehavaren av gemenskapens växtförädlarrätt inte har respekterats?

2. Om så är fallet, är det för bedömningen av intrånget av betydelse att den person som utför nämnda åtgärd känner till eller anses känna till de restriktioner som har fastställts i licensavtalet?

⁽¹⁾ EGT L 227, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 196

⁽²⁾ EUT L 162, s. 38.

Talan väckt den 16 mars 2010 — Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna

(Mål C-141/10)

(2010/C 161/28)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: V. Kreuschitz och M. van Beek)

Svarande: Konungariket Nederländerna

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 13.2 a och 3.1 i förordning (EEG) nr 1408/71⁽¹⁾ samt artiklarna 45–48 FEUF genom att inte anta de åtgärder som är nödvändiga för att upphäva de föreskrifter som medför att vissa förmåner enligt de sociala trygghetssystemen inte utbetalas till medborgare i andra medlemsstater i Europeiska unionen som är anställda på oljeplattformar i Nederländerna, och

— förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Europaparlamentet har vid flera tillfällen begärt upplysningar från kommissionen angående portugisiska medborgare som är anställda vid oljeplattformar på den nederländska kontinentalsockeln och som är bosatta i Portugal men som inte åtnjuter samma arbetsvillkor och socialförsäkringskydd som arbetstagare bosatta i Nederländerna.

2. Med anledning härav skickade kommissionen en formell underrättelse och ett motiverat yttrande till Nederländerna i enlighet med artikel 226 EG (nu artikel 258 FEUF). I skrivelserna påpekade kommissionen att de nederländska bestämmelserna om social trygghet även måste tillämpas på sådana arbetstagare på nederländska oljeplattformar som är medborgare i andra medlemsstater i Europeiska unionen. Nederländska myndigheters vägran att bevilja dessa personer sociala trygghetsförmåner strider mot avdelning II i förordning (EEG) nr 1408/71, särskilt förordningens artiklar 13.2 a och 3.1 samt artiklarna 39 EG–42 EG (nu artiklarna 45–48 FEUF).
3. Till och med denna dag har Nederländerna inte vidtagit alla åtgärder som är nödvändiga för att upphäva de föreskrifter som medför att vissa förmåner enligt de sociala trygghetssystemen inte utbetalas till medborgare i andra medlemsstater i Europeiska unionen som är anställda på oljeplattformar i Nederländerna.
4. Mot denna bakgrund anser kommissionen att Nederländerna därigenom inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 13.2 a och 3.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 samt artiklarna 45–48 FEUF genom att vägra att utbetala vissa förmåner enligt de sociala trygghetssystemen till medborgare i andra medlemsstater i Europeiska unionen som är anställda på oljeplattformar i Nederländerna.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hof van Beroep te Brussel (Belgien) den 29 mars 2010 — Express Line NV mot Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Mål C-148/10)

(2010/C 161/29)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof van Beroep te Brussel (Belgien)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Express Line NV

Motpart: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Tolkningsfrågor

1. Ska bestämmelserna i direktiv 97/67/EG av den 14 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna (¹) i dess lydelse enligt direktiv 2002/39/EG (²), vilka senast den 31 december 2010 ska ha införlivats med nationell rätt, och framför allt utan att vara begränsade till artikel 19 i direktivet i dess lydelse enligt direktiv 2008/6/EG (³), tolkas så att medlemsstaterna inte får införa ett obligatoriskt externt klagomålsförfarande för tillhandahållare av icke samhällsomfattande posttjänster på grund av
 - i) att direktivet innebär en fullständig harmonisering av de tillämpliga klagomålsförfarandena för att skydda användarna av posttjänster, eller
 - ii) att denna förpliktelse enligt direktiv 2002/39/EG endast åläggs tillhandahållare av samhällsomfattande tjänster och eftersom medlemsstaterna i direktiv 2008/6/EG, trots lydelsen i artikel 19.1 andra stycket i detta direktiv, får uppmuntra men inte ålägga alla tillhandahållare av samhällsomfattande tjänster att utveckla oberoende förfaranden utanför domstol för att avgöra tvister mellan tillhandahållare av icke samhällsomfattande posttjänster och slutanvändare.
2. Om svaret på den första frågan är att postdirektivet i sig inte hindrar medlemsstaterna från att låta tillhandahållare av icke samhällsomfattande posttjänster omfattas av ett obligatoriskt externt klagomålsförfarande likt det som avses i artikel 19.2 första stycket för tillhandahållare av samhällsomfattande posttjänster, ska principen om fri rörlighet för tjänster (tidigare artikel 49 och följande artiklar i EG-fördraget, nu artikel 56 och följande artiklar FEUF) tolkas så att de begränsningar av den fria rörligheten för tjänster som en medlemsstat har infört på konsumentskyddsområdet på grund av tvingande hänsyn till allmänintresset genom vilka tillhandahållare av icke samhällsomfattande posttjänster obligatoriskt omfattas av ett externt klagomålsförfarande likt det som avses i artikel 19.2 första stycket för tillhandahållare av samhällsomfattande posttjänster, är förenliga med FEUF